

Sygn. akt I KK 141/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **K. D.**,

skazanego z art. 77 pkt 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 października 2020 r.,

w przedmiocie dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 15 czerwca 2020 r., sygn. akt VII Ka

(...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 23 stycznia

2020 r., sygn. akt V K (...),

na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.

postanowił:

1) pozostawić kasację bez rozpoznania;

**2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy zobligowany jest w pierwszej kolejności do zbadania czy przyjęta i przekazana mu do rozpoznania kasacja spełnia kryteria formalne. W sytuacji stwierdzenia, że nie odpowiada ona przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k., tj. wymogom płynącym z art. 120, art. 429 § 1 czy art. 523 § 1 k.p.k. lub gdy przyjęcie kasacji nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. zobligowany jest taką kasację pozostawić bez rozpoznania.

W niniejszej sprawie kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego była niedopuszczalna z mocy ustawy, gdyż w swej treści nie respektuje ograniczeń wynikających z art. 523 § 2 k.p.k. Zgodnie z treścią tego przepisu kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Powyższy limit dopuszczalności kasacji może być wyłączony, lecz jedynie w przypadku kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.).

Zaskarżonym wyrokiem Sąd II instancji utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G., na mocy którego oskarżony K. D. został uznany za winnego popełnienia dwóch czynów kwalifikowanych z art. 77 pkt 2 w zb. z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zb. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzone mu zostały kary jednostkowe po 30 stawek dziennych grzywny w wysokości 50 zł. każda, a następnie orzeczona kara łączna grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 50 zł każda. Tak ukształtowane prawomocnie orzeczenie o karze nie mieściło się w katalogu wymienionym w art. 523 § 2 k.p.k. W kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego - co jednoznacznie wynika zarówno z przytoczonych na wstępie zarzutów, jak i jej części motywacyjnej - nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k., co powodowałoby, że zawarte w art. 523 § 2 k.p.k. ograniczenie nie znalazłoby zastosowania. Tak zredagowana kasacja strony, wobec jednoznacznego brzmienia powyższego przepisu, pozostaje zatem w realiach niniejszej sprawy niedopuszczalna. Powyższe uwarunkowania obligowały do zastosowania dyspozycji wynikającej z art. 531 § 1 k.p.k., nakazującej niezasadnie przyjętą kasację (przyjęta kasacja nie odpowiada przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k. - w tym wypadku art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.) pozostawić bez rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

